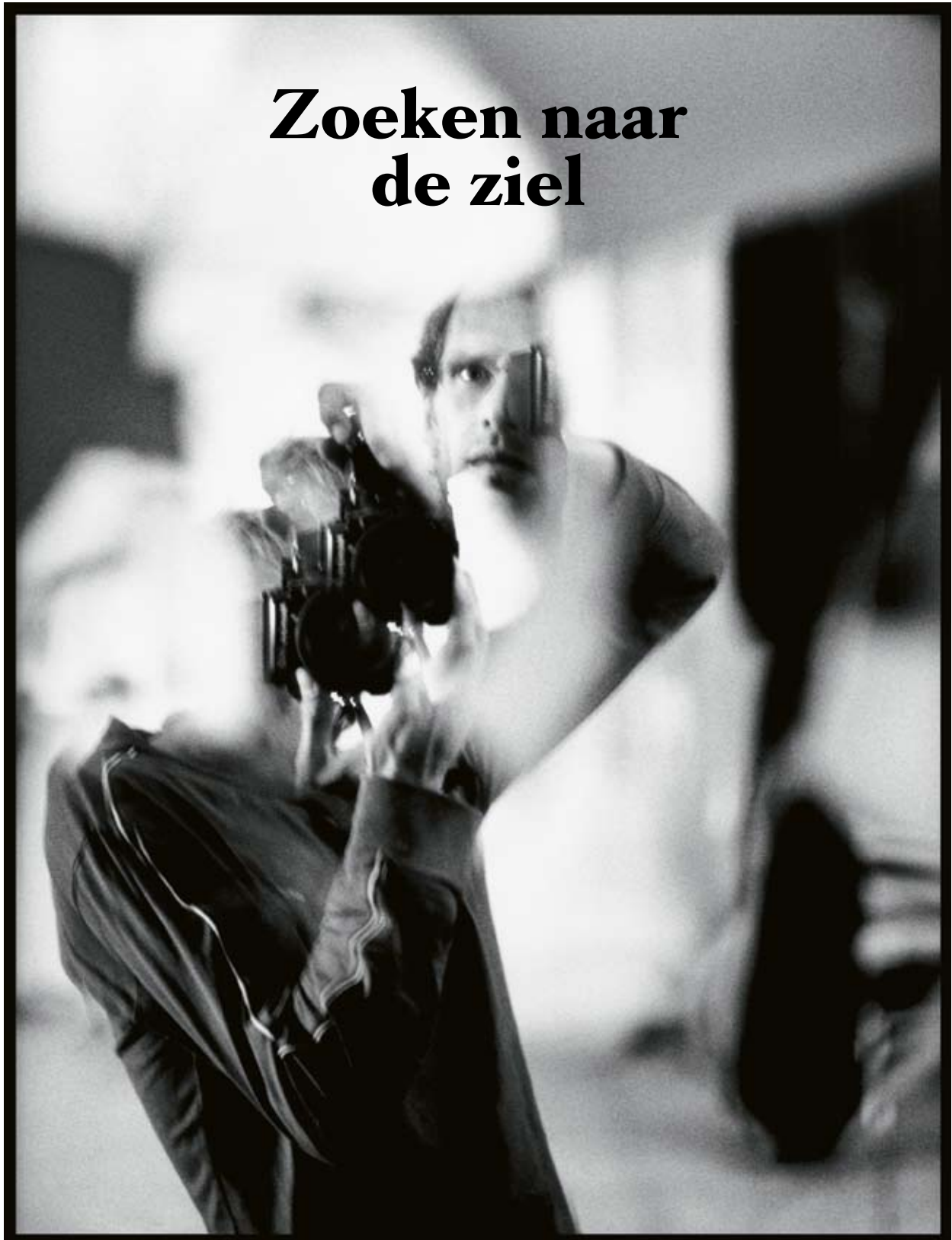

Circuit

**Zoeken naar
de ziel**

Fotograaf Maarten Corbijn, oftewel Corbino

Voor *Amsterdam bevalt!* bracht Corbino dertig bekende Amsterdammers in beeld.

In al zijn foto's probeert hij het wezen van de geportretteerde vast te leggen. Corbino over de roem van zijn broer, zijn zucht naar erkenning en de zachte kant van Patrick Kluivert.

door Mireille Capiou,
foto's Corbino

Ruim twee jaar heeft Corbino aan het boek gewerkt. Het viel niet mee om een gaatje vinden in de agenda's van bekende Amsterdammers als Willeke Alberti, Simon Vinkenoog, Ed van Thijn, Danny de Munk, Lucia Rijker, Jörgen Raymann, Johnny Kraaykamp sr. en Matthijs van Nieuwkerk. *Amsterdam bevalt!* is een initiatief van Martijn Jas, die begon met het boek *Breda bevalt!* Het werd een succes, en hij vervolgde zijn serie in Rotterdam, Utrecht, Maastricht en uiteindelijk dus Amsterdam. Jas tekende herinneringen op van de bekende Nederlanders aan hun geboortestad Amsterdam en wilde Corbino erbij hebben voor de portretten. De fotograaf wilde alleen meedoen op voorwaarde dat hij – in tegenstelling tot de voorgaande boeken – in zwart-wit kon fotograferen en dat ze samen de Amsterdammers zouden uitkiezen.

Corbino: "Liefdeloosheid is mij vreemd. Als ik niks voel voor de mensen die ik portretteer, dan kies ik ervoor geen foto te maken. Rita Verdonk zou ik bijvoorbeeld weigeren. Die vrouw staat zo ver van mij af. Alleen een goede ontmoeting zorgt voor een goed portret. Op een andere manier kan ik het niet. Ik wil daarom altijd zeggenschap hebben over wie ik portretteer. Heel soms laat ik me verrassen."

Amsterdammer Patrick Kluivert bleek zo'n verrassing. Corbino, bepaald geen voetballiefhebber, zag er in eerste instantie weinig heil in om hem te fotograferen.

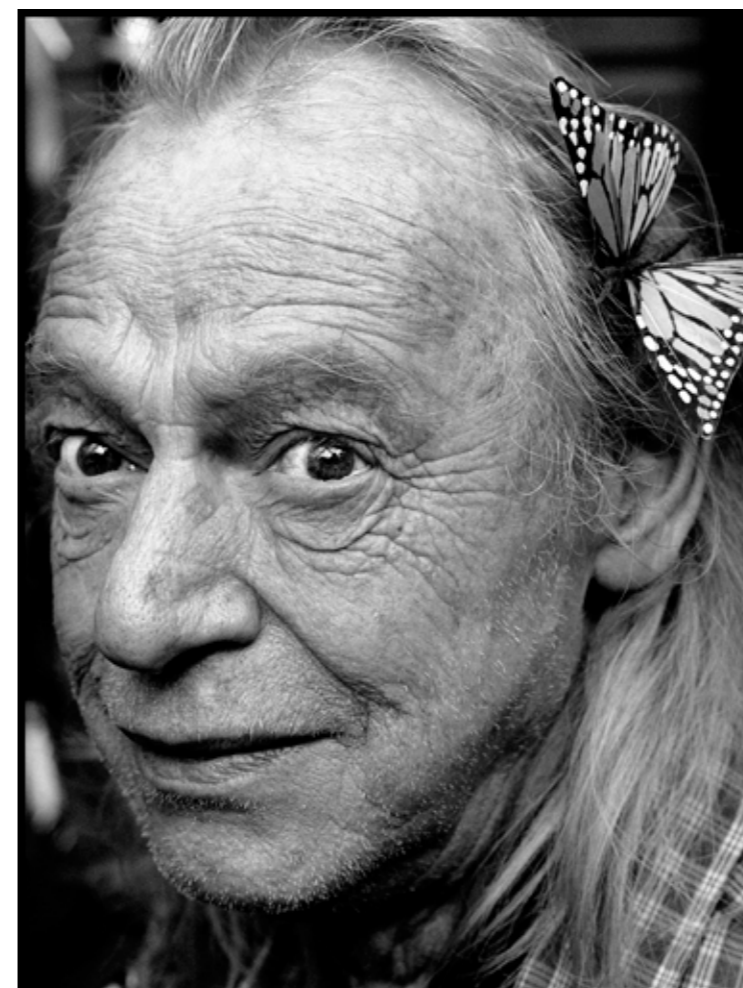
Patrick
Kluivert

Trijntje
Oosterhuis

Sacha
de Boer

Simon
Vinkenoog

Toch raakte hij gefascineerd door de achtergrond van de gevierde godenzoon: een streng-christelijke jeugd, een leven bepaald door schuld en boete. Corbino: "Ik had een heel ander beeld van Kluivert. Ik zag hem als een arrogant, over het paard getild mannetje. Maar hij bleek zachtvaardig en verlegen, een jongen met wie ik open kon praten, zonder enige eisen over de fotografie."

Kluivert kwam bij hem thuis en daar maakte Corbino naar eigen zeggen een van de bijzonderste portretten uit de serie, een 'die alle diepere lagen bevat die ik in mijn foto's terug wil zien.'

Corbino werd geboren onder de naam Maarten Corbijn van Willenswaard (1959) in een domineesgezin in Strijen, een dorp vlak bij Rotterdam, als broertje van Anton Corbijn, inmiddels een wereldberoemd fotograaf. Maartens leven begon niet bepaald voorspoedig. Hij leed aan chronische bronchitis, die pas overging toen het gezin op zijn zesde jaar een beter huis kreeg. Zijn schooltijd sleet hij voornamelijk lerend thuis, en op zijn elfde jaar ging hij al naar het gymnasium. Buitenbeentje Maarten was een onzekere jongen met weinig vriendjes, en ook met zijn broer Anton had hij een slecht contact. Anton, die oorspronkelijk popster wilde worden, verdween naar het buitenland toen Maarten veertien was en werd in plaats van muzikant fotograaf van rocksterren als U2, Depeche Mode, Björk, Joy Division, Nick Cave en David Bowie en huisfotograaf van muziekblad *Oor*.

Maarten deelde de belangstelling van zijn broer voor beeld en vormgeving en ging naar de grafische mts (na even aan de studie culturele antropologie te hebben

Pas op zijn 21ste maakte hij zijn eerste foto. Zijn proefopdracht was een portret van André Hazes.

geroken), maar werd uiteindelijk leerling-drukker bij een waardepapierendrukkerij. Pas op zijn 21ste maakte hij zijn eerste foto. Via een vriendin kon hij in de avonden aan de slag voor de communistische krant *De Waarheid*, waar hij als proefopdracht de hem onbekende André Hazes moest portretteren. Tamelijk onbeholpen, maar wel meteen bloedsérieus en eigenwijs, ►

Anthon Beeke

Aat Veldhoen

Lucia Rijker

Nelly Frijda

► probeerde hij op te vallen met zijn foto's. Corbino: "Het was allemaal nog erg amateuristisch, maar als ik een concert van een band moest vastleggen, fotografeerde ik de

was van zijn communistische contacten, dwong hem te kiezen, en hij koos, in de schaduw van zijn grote broer, voor de fotografie. Fotograferen werd een ware mis-

goed geweest. Door zijn faam legde ik de lat automatisch ook hoog. Ik ben een ambitieuze doorzetter, en ik wilde minstens even goed worden. Omdat alle aandacht op hem gevestigd was, kon ik in alle stilte groeien."

Nadat *De Waarheid* ter ziele was gegaan, werden *Avenue*, *Viva*, *Oor* (!) en *HP/De Tijd* zijn vaste opdrachtgevers. Toen *de Volkskrant* hem in 1989 vroeg een serie te maken, besloot hij een echt goede camera te kopen. Hij leende geld bij de bank en kocht de middenformaatcamera waarmee hij tot op de dag van vandaag werkt. Corbino, die niets aan het toeval overlaat, is trouw gebleven aan de (analoge) techniek die hij kent. "Misschien is het angst, maar ik ken mijn camera door en door. De groei in mijn werk zit niet in het materiaal dat ik gebruik, maar in het verfijnen van het beeld dat ik maak. Juist doordat ik mijn cameratechniek volledig beheers, kan ik me daar op richten. Als ik steeds een nieuwe camera moet uitproberen, lukt me dat niet."

Zijn bijna rigide keuze voor zwart-witfotografie vindt hier eveneens zijn oorsprong. "Bij kleurenfotografie ben je veel afhankelijker van licht, achtergronden, de kleding van de persoon. Mijn foto's worden daardoor wisselender van kwaliteit. Ik vind het in zwart-wit makkelijker om samenhang in een serie aan te brengen. En mijn beelden zijn vaak krachtiger. In de zwart-witfotografie kan ik mijn handtekening zetten."

Ook *Amsterdam bevalt!* was voor Corbino een missie. Elk portret is een speurtocht naar het wezen van de geportretteerden om de foto's zo krachtig mogelijk te maken. De ontmoetingen tussen hem en de bekende Amsterdammers mochten geen teleurstelling worden. Corbino: "Het doet me pijn als de persoon in beeld de foto niet mooi vindt. Daar kan ik ziek van zijn. Mijn zucht naar erkenning is groot. Ik heb altijd in de schaduw gestaan, maar de fotografie heeft mij eruit gehaald en zelfrespect gegeven. Ik wil dat de foto perfect is en mensen raakt. *Amsterdam bevalt!*, waarin alleen mijn zelfgecreëerde foto's staan, is voor mij de ultieme vorm van erkenning." |

Corbino en Martijn Jas: Amsterdam bevalt! Uitgeverij Kapstok. €23,50. De portretten uit het boek zijn t/m 2 november te zien in de Melkweg in Amsterdam.

'Bij kleurenfotografie ben je afhankelijker van licht en achtergronden. In zwart-wit zet ik mijn handtekening.'

silhouetten van de bandleden. Dat was in die tijd nog nooit gedaan."

Overdag in de drukkerij gleden grote hoeveelheden aandelen door zijn handen, en 's avonds was hij op pad voor de linkse krant. De drukkerij, die niet gesharmeed

sie, waarbij hij zich voor elke opdracht als een topsporter voorbereidt. Ook werd zijn vak een manier om zijn onzekerheid te compenseren. Corbino: "Ik heb natuurlijk altijd de onderdogpositie gehad met zo'n wereldberoemde broer boven me. Maar die rol past mij ook wel. Het is zelfs